

JOSH CONVISER

ECHELON

Traducere și note de RALUCA ȘTEFAN

Josh Conviser a crescut în Aspen, Colorado, a făcut liceul în Santa Barbara și a absolvit Universitatea Princeton în 1996. A trăit în Europa, Asia și Australia. Alpinist pasionat, a participat la expediții montane în întreaga lume, inclusiv în Himalaia, înainte să renunțe la această ocupație în favoarea junglei Hollywoodului, unde a urmat cariera de scenarist. Este consultant executiv al serialului *Roma*, produs de HBO, și a participat la realizarea altor câteva filme ce sunt în faza de finalizare. În prezent trăiește împreună cu soția și fiica sa în Santa Barbara. *Echelon* este romanul său de debut, publicat în 2006.

Aprecieri în avans pentru

ECHELON

„O frântură cutremurătoare de viitor. Asezonată cu intrigi, teroare și suspans. Conviser este un autor care promite foarte mult.“

ALLAN FOLSOM, autorul romanului *The Day After Tomorrow*

„Acest thriller rapid și tehnicizat îți taie răsufierea, atât datorită vitezei cu care se succed evenimentele, dar și prin imaginația debordantă a autorului. Personajul Ryan Laing este cu siguranță James Bond al secolului XXI.“

Frederick P. Hitz, fost inspector general în C.I.A. și autorul romanului *Marele Joc: mit și realitate în spionaj*

„Nu mai poți respira... grozav de captivant chiar de la prima pagină.“

Laird Koenig, autorul romanului
Fetița care locuiește în josul străzii

„Dacă William Gibson și Tom Clancy ar fi scris împreună un roman, acesta ar fi fost cu siguranță *Echelon*. Conviser este genial, un povestitor deosebit de inventiv.“

Adam Fawer, autorul romanului *Improbabil*

„Răscolitor și provocator. Conviser ne oferă o perspectivă foarte sugestivă a spionajului stăpânit de haos.“

Jack McDevitt, autorul romanului *Căutătorul*

„O incursiune rapidă într-o distopie nu foarte îndepărtată, după tiparul creat de William Gibson, și nu atât de puțin probabilă pe cât s-ar crede.“

Patrick Radden Keefe, autorul romanului
Flecăreală: frânturi din lumea secretă a trasului cu urechea

„*Echelon* duce romanul de spionaj la un nivel aproape metafizic, explorând o lume a intelligence-ului guvernamental în care informația devine ținta supremă. Cu un limbaj simplu, dar foarte sugestiv, Josh Conviser vă dezvăluie culisele lumii din „1984“* și vă arată cum totul poate deveni realitate.“

Gary Goldman, producător executiv al filmului *Minority Report*

* *Nineteen Eighty-Four* (sau *1984*) este un roman scris în 1948 și publicat în 1949 de scriitorul englez George Orwell despre o posibilă distopie, stat totalitar. Este prezentată viața intelectualului Winston Smith, funcționar la Ministerul Adevărului, și degradarea în care ajunge acesta din cauza guvernului totalitar din Oceania, țara în care locuia. Adjectivul „Orwellian“ descrie acțiuni și organizații specifice Oceaniei și societății totalitare prezentate în carte. Aici apare și expresia „Big Brother is watching you“, pentru a descrie invadarea vieții private.

Pentru tatăl meu, Michael Conviser

1

Imediat după lovitură, Ryan Laing turbă de furie. Simțea că adrenalina îi va exploda în vene. Tot corpul îi ardea. Șocuri electrice de durere îi devastau brațele, încheieturile și oasele. Iar sângele îi curgea șiroaie, înroșind pământul arid. Mușchii îi înțepeniseră complet, întinși la maxim.

Apoi unda de șoc se domoli. Nu își mai simțea mâinile și picioarele. Încet, încet, fiecare val de durere dispăru. Se simțea disecat, precum o coajă uscată uitată în rafalele de vânt din Santa Ana, California. Doar pietrele ascuțite care îl împungeau în spate reușeau să îi tulbure amorteala.

Simțea duhoarea morții și respirația îi deveni greoaie, noduri de aer trase prin buze spumegânde. Soarele deșertului îl săgeta, cupola de granit de deasupra capului său protejându-l prea puțin. Cu câteva secunde înainte atârna de stânca aceea, cățărându-se încet și sigur. Îi luase jumătate de oră să urce stânca până acolo. Iar în jos parcă luase trenul express.

Intunericul îi cuprinse mintea, năvălind peste amintirile sale, vagi și iluzorii, frânturi explozive a milioane de sinapse. Secvențele rapide refuzau să se adune într-o imagine de viață recognoscibilă pentru Ryan; avea impresia că privește copilăria filmată a altei persoane.

Numai ultimele săptămâni încă erau clare. Ceea ce văzuse. Ceea ce făcuse. Memoria refuza să se șteargă precum durerea. Zăcea încă în creierul său, cum zăcuse și în timpul raportului de după misiune. În ciuda interogatoriului implacabil, revedea obsesiv imaginea bătrânului căzut la picioarele sale, ucis de mâna lui.

Ryan Laing, agent Echelon, trăia exclusiv pentru munca lui. Dacă Echelon era păpușarul care controla umanitatea, Ryan era sfoara dintre manipulator și păpușa sa. Munca îi definea conținutul și stilul său de viață. Existau, însă, și zile copleșitoare, în care brutalitatea metodelor pe care le aplica nu erau deloc justificate de scopurile urmărite. În astfel de momente, respectul de sine devenea relativ.

Pe parcursul raportului de după misiune, anchetatorii percepușeră această slăbiciune și o exploataseră din greu, bombardându-l cu întrebări. Ryan procedase corect; își făcuse doar datoria. Dar în sinea lui era continuu măcinat de resentimente, pe măsură ce interogatoriul se prelungea. Ochii bătrânului îi bântuiau sufletul.

În cele din urmă, Ryan cedă. Anchetatorii îl epuizaseră; acum puteau vedea ceea ce văzuse el și nu mai aveau nevoie de explicații. Își scoase ochelarii și câmpul virtual dispăru instantaneu, lăsându-l din nou singur în perfecțiunea prefabricatelor din apartamentul său din Los Angeles. Se

lăsă pe spătarul scaunului, încercând să își readapteze simțurile la realitate. Orele petrecute în câmpul virtual afectau considerabil percepția. Ryan încercă să își alunge din minte imaginea morții bătrânului. Dar era teribil de greu de urnit.

Ryan observa foarte rar locul stingher pe care îl numea casă. Marea parte a vieții lui private o petrecea în câmpul virtual sau dormind. Platforma de accesare a câmpului virtual se afla într-o firdă chiar lângă patul său. Când se ridică, puntea se retrase în perete. Se strecură pe lângă modulul de plastic pentru servit cina, pe care nu îl folosea niciodată, și ieși pe terasă. Clădirile înalte din L.A. păreau niște stafii prin aerul încetoșat al orașului. Respiră adânc, tuși, după care știu că era timpul să plece.

Cățărutul pe stânci era o parte a vieții sale. Unii oameni își injectau chimicale, alții și-o trăgeau pentru a ajunge într-o stare de grație. Ryan se cățara pentru asta. Pentru a-și pune ordine în viață, pentru a-și găsi echilibrul, pentru a evita o criză, Ryan se cățara. Fără corzi, doar cu mâinile goale pe stâncă.

Speranța că se va calma îl determină să părăsească balconul și să dispară pe ușă în câteva secunde. Ryan prinse trenul electromagnetic spre Palm Springs, care nu se deosebea deloc de Riverside, nici chiar de L.A. O mie de kilometri în orice direcție stâncile ascuțite brăzdau norii, sfidând complet topografia. Blocurile impasibile de stâncă se iviră în ceață, în timp ce Ryan înainta spre est în alunecarea lină a trenului. Treptat, își pierdu privirile în forma lor neclintită.

Ryan își imagina locuitorii „scormonitori“ scrijelind în stâncă într-o rutină zilnică la fel de imperturbabilă ca peisajul însuși. Priveau viața cu detașare, se duceau la slujbe, scârmăneau în alimente create artificial și se întorceau în fiecare seară în apartamentele lor banale. Plini de energie, interconectați și controlați. Ca agent Echelon, Ryan era implicat foarte tare în a menține acea consecvență. În ciuda propriei sale vinovății, Ryan se cutremură.

În Palm Springs, Ryan se sui într-o navă de promenadă. Copacul Joshua* era încă păstrat ca o comoară a naturii, un fel de cicatrice în monotonia urbană. Familii corpolente, tech-junked, se zgâiau prin plexiglas la peisajul arid din jur. Constrâns de o dorință indolentă și nemăsurată de a construi, copacul Joshua era încă un muzeu despre ceva nesăbuit și carnal, abandonat demult. Nava alunecă prin parc, în timp ce o voce spartă descria fiecare parte a peisajului.

* **Joshua tree** (*Yucca brevifolia*) este un cactus specific zonei de sud-vest a Americii de Nord, în state ca Arizona, California, Utah și Nevada. Trăiesc în special în Deșertul Mojave, între 400-1.800 m altitudine, dar sunt cultivați cu succes și ocrotiți în zone ca Lost Horse Valley sau Queen Valley, în Parcul Național Joshua Tree.

Ryan se ridică și forță ușa, oprind alarma. Aerul încins de afară inundă compartimentul navei când aceasta se opri. Ryan sări și se îndepărtă de șine. Sistemul pentru urgențe al navei îl avertiză să revină în interior. Dar Ryan alerga deja, cu pământul arid trosnindu-i sub picioare, printre ramurile încovoiate ale pomișorilor Joshua. Coaja lor dură și crengile îmbârligate răspândeau un miros care străpungea ceața din jur. Nava renunță în cele din urmă la Ryan și se îndepărtă claxonând.

Ryan își atinse privirea asupra văii din fața sa. Ar fi putut uita de „scormonitorii” agasanți dacă privea exact în direcția potrivită și la nivelul de jos. Blocurile masive de piatră înghionteau peisajul, ca niște emanații detritice din fundul pământului.

Din tot cuprinsul sclipitor al deșertului, stânci adânci țâșneau spre cer, ca niște dale de granit forțate să se ridice de valuri de presiune. De-a lungul văii adânci, o spărtură tăia piatra în două bucăți.

Ajunse la baza stâncii și își domoli respirația, în timp ce privea în sus spre drumul deja cunoscut. Ryan vedea stânca ca pe un șir bine determinat de mișcări. Mâna stângă întinsă la maxim și salt către buzunar. Îți iei avânt, te întinzi și te agăți de vârf. Filmul acțiunii era pentru el o singură imagine. Avea să fie o cățărare reușită.

Ryan se așeză pentru a-și schimba pantofii de stradă cu cei speciali pentru cățărare. Își mișcă de câteva ori picioarele în noua încălțăminte, bucurându-se de strânsoarea lor, de contractia degetelor, după care se ridică și cuprinse stânca cu mâinile.

Era un granit bătrân, cu multe protuberanțe ascuțite. Decizia de a porni pe acest drum îl surprindea întotdeauna, pentru că trecerea de la starea pasivă la cea activă se producea undeva în subconștientul său. Întinse mâna spre primul colț de piatră, în stânga sus, și își întinse picioarele la maxim.

Își încolăci picioarele la piept, cu vârful degetelor lipite de piatră, pentru a-și aduna forța necesară. Toate gândurile îi dispărură din minte, singura imagine rămânând cea a următorului buzunar cu un metru mai sus. Ryan se concentrează asupra țintei, reducându-și viața la această singură mișcare. Brusc, se desprinsese de peretele stâncii, împingând puternic cu picioarele și trăgând cu forță cu brațul stâng. Țâșni în aer. Mâna dreaptă se avântă în sus, căutând acel buzunar și atingându-l abia cu vârful degetelor. Își forță și mâna stângă să ajungă la nivelul celei drepte. Vârful ascuțit al granitului i se adânci în palme, care îi susțineau acum toată greutatea corpului. Reuși să își găsească sprijin cu picioarele, ușurând o parte din forța mâinilor. Ryan trase în plămâni înghițituri puternice de aer, anticipând din priviri următoarele mișcări.

Se cățara cu o grație naturală, legându-și mișcările cursiv una după alta. În urma lui spațiul devenea tot mai larg, înghițind și lumea de care încerca să scape. Întreaga sa existență tindea să se reducă la ascensiunea pe stâncă. Ultimele săptămâni se pierdură încet în neant, în diferite nuanțe

de gri. Pe stâncă nu existau decât alb și negru, viață sau moarte. Se simțea învăluit de puterea acestei lumi. Libertate.

Scrâșnăitul metalului în piatră îl trezi din reveria sa. Își simți corpul cuprins de tensiune. Cu degetele în căutarea prinsorii, Ryan cercetă zona, încercând să descopere sursa zgomotului. Se simțea urmărit. Senzații dispartate îi alertau la maxim simțurile antrenate. În clipa următoare, granitul din fața sa se mișcă și o duhoare încinsă invadă aerul uscat. Ryan pierdu instantaneu iluzia că putea controla situația.

Trosc. Era terifiat. Buzunarele de stâncă se fărâmițară sub mâinile sale. Ryan nu putea crede ce se întâmpla, refuza să accepte. Adrenalina îi invadase venele. Își mișca disperat degetele pe colțurile stâncii, încercând să obțină din nou un sprijin. Era prea târziu. Picioarele i se desprinseseră de pe stâncă. O cădere accelerată și conștientizarea rapidă a sfârșitului inevitabil.

Impact.

Acum, trosnetul ascuțit al coastelor rupte îl treziră pe Ryan la realitate, pentru a-l purta spre actul final al morții. Teama se împletea încet cu durerea. Nevoia înfundată de a trăi răbufnea din interiorul său. Trecură câteva secunde, o eternitate. Apoi, durerea se stinse, pentru a-i rămâne numai senzația adâncă a resemnării. Ryan își simțea trupul secăt; nu mai putea fi salvat.

Albastrul puternic al cerului îl orbi. Se simțea cuprins de o banalitate profundă. Nu-i venea a crede că asta e tot, viața lui, moartea lui. Fără sens, fără motiv, numai stupiditate și haos.

Ryan mai răsufală o dată. Soarele îl ardea. Oare ultimele săptămâni sau chiar ultimii ani, valorau ceva? Cătuși de puțin? Închise ochii în fața luminii puternice și făcu o ultimă alegere. Deschise ochii larg și se holbă la soare.

Muri dezamăgit.